

TRETJI PRIZOR.

(Oče Šimenec, Anička in Lenica.)

Oče Šimenec. Kam ste zdaj iti htele?*Lenica.* Ne daleč, oče ljubi, doli v vas sve se namenile.*Oče Šimenec.* Ne vem, kaj bi ve dve imele opraviti denes v vaši. Anička povej, kam ste namenjeni?*Anička.* Oče ljubi, stari Jaka je bolan; tam pri Lukovem Janezu leži; hotele sve mu nesti malo dobrih jedi, ker sve jih denes toliko dobile; kaj ne, da nama to dovolite?*Oče Šimenec.* Kaj tacega vama nikdar branil ne bodem; še veselí me, da v obilosti ubozih ne pozabíte. Takó je lepó. Le vedno take ostaníte. Kaj mu pa hočete nesti?*Lenica.* Tukaj pod klopjo imave košarico skrito. (Isée je, a ne more je najti.) Anička! košarice ní več tukaj! Gotovo jo je vzel Matijček, ki je za nama prišel tu sém. O koliko dobrega je bilo notri: píruhi, povitica, kos klobase in po-gače, a zdaj nimave ničesar.*Anička.* Tako lepó sve si bile vse pripravile, a zdaj morave s praznimi rokami k njemu iti.*Oče Šimenec.* Nikakor nè, jaz vama hočem dati steklenico vina, da jo poneseite Jaku; tudi kos povitice mu bodete nesle, da jo k vinu prigrizne. Vino je starim ljudem zdravilo. Matijčka pa bodem dobro okregal, kadar izvem, kaj je z vašimi rečmi v košarici naredil.

Drugo dejánje.

(Dan kasneje. — Oče Šimenec, Matijček, pozneje Metka.)

Matijček. Ker sem vam, dragi oče, povedal vse odkritosrèno, kar sem krivice storil svojima sestricama, prosim, da mi odpustíte. Tudi ubogej Metki hočem povedati, kako sem jo sleparil s čaranjem; tudi njo hočem prositi odpuščenja.*Oče Šimenec.* Sreé me boli, ako pomislim, da je moj sin takó lehko-miseln. Ali te nisva z materjo vedno lepo učila? Povej mi, kdo te je učil takih sleparij!*Matijček.* Nikdo; jaz sem se z Metko le šalil. A slišal sem take stvari od očeta Znajívca. Vsaj veste, oče ljubi, da ste mi večkrat dovolili, da smem iti o zimskih večerih k Igličevim v prodajalnico. Tjekaj so prišli po večerji skoraj vsak večer tudi moji prijatelji: Piričev Jožek, Azinčev Janez, Dobski Lovrenec in še več družih iz vaši. Igličeva gospá prav radi imajo, ako družbo delamo Jankotu in Malki. Posebno smo pa bili vsi veseli, kadar so prišli k nam v prodajalnico tudi oče Znajívec, ker so nam znali lepe pripovedke pripovedovati. Povedali so nam o čarovnikih in o duhovih; posebno nam je dopala povest o „reženterji,“ ki je znal dobro čarati. Tega sem hotel v šali posnemati, ker je bila takó lepa prilóžnost.*Oče Šimenec.* To vse so sleparije in babje vraže; ti, ki užé v šolo hodiš, bi ne smel več tacih neumnosti verjeti, še menj pa ljudi ž njimi slepariti.

Metka (pride z vejo v roci, jokajoč.) O kako sem pač nesrečna!

Oče Šimenec. Metka, čimu jokaš? Kaj se ti je zgodilo?

Metka (ugledajoč Matijeka.) Zdaj je užé dobro, ker je Matijček tukaj; on mi bode pomagal. Ko sem šla v hlev, da bi gnala ovce na pašo, videla sem memo hiše gredóč na oknu tvojo veverico. Mislila sem si, da ti ne bodeš huđ, ako jo s seboj vzamem v hosto. Ko sem ovce gnala, skakala je veverica po meni, a prišedša v hosto, takój je skočila na prvo smreko ter plezala po njej, da je bila kmału v vrhu. V začetku se nisem dosti brigala za njo, češ, vsaj jo lahko priklíčem nazaj, kadar le hočem. In res, vzela sem v roko vejo, ki ima v sebi čarovno moč ter sem govorila óne besede, katere si me ti naučil, Matijček. Ali ne vem, kako je to; menda nisem znala vseh besed; veverice le ni bilo z drevesa. V tem, ko sem se z veverico trudila, prišel je memo gosp. župnikov pes ter mi je vse ovce pognal po hosti, da ni bilo nobene videti nikjer. Zopet sem začela čarati, da bi pričarala ovce, ali zamán, moja pozabljivost je bila kriya, ker sem pozabila prvi dve besedi, ter sem dvakrat rekla: „cukerkandel,“ a vse ni nič pomagalo. Prosim te, Matijček, ná vzemi vejo, ti sam znaš dobro čarati, ter začaraj, da pridejo moje ovce in tvoja veverica zopet domóv.

Oče Šimenec. Uboga Metka! Matijček se je le norčeval s teboj, ko ti je govoril o čaranji. Nihče ne zna iz nič kaj narediti, to zna le Bog sam. Ako hočemo kaj imeti, moramo pridno delati. V potu svojega obraza si moramo vsakdanji kruh služiti. Bodi potolažena Metka; po ovce bodem poslal pastirja, da jih polovi. A ti, Matijček dovolj si kaznovan, ker si v kazen izgubil živalico, ki ti je bila toliko ljuba in draga.

—*—

Tolažba v nesreči.

Ubog človek je potoval bosonog v neko daljno mesto. Bil je tako ubog, da si niti čevljev ni mogel kupiti. Od solnca razbeljeni pesek, po katerem je moral hoditi, pekel ga je takó v nógi, da ste mu obe nogi ranjeni bili. Zato je bil nestrpljiv in bridko je tožil čez svojo nemilo osodo.

Pot ga je peljal skozi neko veliko mesto. Ko je šel skozi ulice rečenega mesta, ugledal je pred cerkvenimi vrati ubozega prosjaka, kateremu ste bili obé nogi odsečeni. Pogled tega ubozega človeka segel mu je globoko v sree. S solznimi očmi je dejal sam v sebi: „Pritožba čez mojo osodo pač ni bila opravičena. S čim setu si zaslužil to veliko milost od Bogá, da setu srečnejši od tega siromaka, kateri se mora kakor črv plaziti od jednega kraja do drugega?“ To rekši, stopil je v cerkev, pokleknil pred véliki oltar in prosil Bogá odpuščenja zaradi svoje nepotrpežljivosti. Odmolivši, šel je dalje svoj pot srečen in zadovoljen, da mu je Bog dal zdravje — največje bogastvo na svetu. Za nekolíko dni pride srečno v óno daljno mesto, kamor je bil namenjen, pozabivši na vse bolečine, ki jih je moral pretrpeti, Bogá hvaleč, da je zdrav na duši in telesu.

Zdravje je največje bogastvo.

—*—